

În stil italian?

GÂLCEVILE DIN CHIOGGIA de Carlo Goldoni. Scenariu: Kárpáti Péter • **TEATRUL NAȚIONAL** din TÂRGU-MUREȘ, Compania "Tompá Miklós" • Data reprezentăției: 18 decembrie 1998 • Regia: Novák Eszter • Decorul și costumele: Labancz Klára • Muzica: Kiss Ferenc • Distribuția: Tatai Sándor (Toni), László Zsuzsa (Pasqua), Simon Andrea (Lucietta), Bocskor Salló Lóránt (Beppe), Kátay István (Titta Nane), Szélyes Ferenc (Fortunato), Fülöp Bea (Libera), Kovács Ágnes Anna (Orsetta), Tompa Klára (Checca), Györfy András (Vicenzo), Béres Günther Attila (Toffolo), Domokos László (Isidoro), Siklódi Emő (Canocchia), Ördög Miklós Levente (Subofiterul), Koszorús Kálmán (Nea Luigi), Gyárfás József (Escalus), Man Alexandru (Alessandro) ș.a.

Tânăra regizoare budapestană Novák Eszter nu-mi este necunoscută. I-am văzut două spectacole la Új Színház, **Nunta însângerată** și **Glumă, satiră, ironie și sens adânc**, despre care am scris elogios cu vreo doi ani în urmă în paginile revistei "Teatrul azi". De

reîntoarcerea bărbaților plecați cu zilele la pescuit, iar zările (fundalul) sunt negre la culoare, în timp ce finalul fericit, cu nuntă și voie-bună, se petrece în penumbră, ca să nu zică în întuneric. Un alt neajuns al decorului decurge din zgomotul mult prea puternic produs de actorii ce zburdă

astă dată, Novák Eszter a montat la Târgu-Mureș **Gâlcevile din Chioggia** de Carlo Goldoni într-o viziune ce amintește de filmele italiene zgomotoase.

Din păcate, spațiul amplu de joc creat de scenografa Labancz Klára are tonalități închise la culoare. N-am înțeles de ce; Lucietta și Checca privesc marea așteptând

pe scena de lemn supraadăugată, care funcționează după principiile unei cutii de rezonanță, acoperind textul.

Dintre interpreți se detașează Simon Andrea în Lucietta cea mistuită de îndoieli, Kátay István în Titta Nane, pescarul pus la încercări posibile și imposibile de iubita sa, Lucietta, ambii formând un cuplu foarte temperamental, Szélyes Ferenc în Fortunato, caz clinic de logopedie, Tompa Klára în adolescența Checca, plină de energie și apetit sexual, Györfy András în bătrânul pescar Vicenzo și Béres Günther Attila în Toffolo încurcă-lume.

Trupa târgumureșeană de expresie maghiară are capacitate de reinnoire; îi lipsește doar scânteia necesară.

Stracula Attila

Tragicomedie optimistă după Cehov

Pescărușul

PESCĂRUȘUL de Anton Pavlovici Cehov • **TEATRUL DE STAT** din TURDA • Data reprezentăției: 30 octombrie 1998 • Regia: Marius Oltean • Scenografia: Labancz Klára • Ilustrația muzicală: Ovidiu Cosac • Distribuția: Tina Moga Oltean (Irina Nikolaevna Arkadina), Marian Miron (Konstantin Gavrilovici Treplev), Comel Miron (Piotr Nikolaevici Sorin), Melania Aștilean (Nina Mihailovna Zarecinaia), Gabriel Chirea (Iliá Afanasievici Șamraev), Nina Antonov (Polina Andreevna), Doina Șoproni (Mașa), Radu Botar (Boris Alexeevici Trigorin), Radu Țicudean (Evgheni Serghееvici Dom), Ciprian Scurtea (Semion Semionovici Medvedenko).

Regizorul Marius Oltean așază lumea cehoviană descrisă în **Pescărușul** pe fundul unui lac sec, plin de scoici moarte, înconjurat de stuf uscat – un microclimat asupra căruia planează moartea. În accepțiunea regizorului, personajele lui Cehov caută acest loc lipsit de viață, se retrag din lumea zgomotoasă a orașelor mari, iar altele trăiesc resemnate aici. Treplev este singurul care caută Viața – fiindcă teatrul este viață, în ciuda faptului că scena din spectacol este

o barcă părăsită pe fundul lacului de odinioară. Teatrul este marea artă dătătoare de viață și de optimism, dar este și arta trecătoare precum barca.

În linii mari, spectacolul Teatrului de Stat din Turda urmărește traiectoria trasată de Cehov,

numai că Marius Oltean modifică deznoământul autorului. **Pescărușul** se termină cu sinuciderea lui Treplev; aici, însă, Treplev renunță la actul său sinucigaș și, brusc, o apă dătătoare de viață și optimism va țâșni din fundul lacului.

Spectacolul turdean îi are ca interpreți pe tânăra actriță Tina Moga Oltean în rolul de compoziție Arkadina, cu ezitări datorate lipsei de experiență scenică, pe Marian Miron în Treplev, înflăcărat când trebuie, trist și vlăguit alteori, având o

prestație sinusoidală potrivită, pe Comel Miron, care trece credibil etapele decăderii fizice ale lui Sorin, pe Melania Aștilean care joacă la început o Nina Zarecinaia naivă, mai târziu conferindu-i personajului fior tragic și maturizându-l, pe Gabriel Chirea, care face un rol de coloratură în Șamraev, pe Nina Antonov, foarte bună în Polina Andreevna, de la soție de rangul al doilea până la îndrăgostită, pe Doina Șoproni, care aduce în scenă o Mașa foarte atent lucrată, pe Radu Botar, care, în Trigorin, are un oarecare halou de orașean uns cu toate alifile și care tratează orice problemă cu o superficialitate enervantă, pe Radu Țicudean, în Dom, doctorul elegant, plictisit de burlăcie, însă lipsit de curajul de a-și schimba viața, și pe Ciprian Scurtea, stângaci în Medvedenko.

S. A.